

— Има, госпожи! Но вие нали си имате дрехи?

— Да, но тѣ сж много неудобни за зимата, — казали яребицитѣ — тѣ сж пѣстри и много лесно се забѣлѣжватъ по снѣга. Щомъ почнемъ да се разхождаме, веднага нашитѣ неприятели ще ни забѣлѣжатъ и ще ни нападнатъ.

— Право е — казалъ господинъ Язовецъ — ей сега ще ви дадатъ дрехи каквито искате. Ей, тамъ ти, бодливко, дай на госпожитѣ, каквито дрехи искатъ.

Въ това врѣме въ магазина влѣзла красивата лиса и господинъ Язовецъ веднага скочилъ насрѣща ѝ.

— Какво желаете, госпожо, учтиво я попиталъ той.

— Знаете, — посрамено започнала лисицата — лѣтосъ и досега, носѣхъ червеникава кожа. Ала настѣпи вече зима, вредомъ падна снѣгъ; червеникавата кожа много ясно личи на бѣлия снѣгъ, иска ми се да я замѣня съ по-сива.

— Може! — любезно казалъ Язовецътъ. — Имаме такива, които не могатъ да се забѣлѣжватъ по снѣга, при това отъ послѣдня мода.

— Покажете ги, моля!

Веднага ѝ извадили сивъ кожухъ, и лисицата го купила безъ много-много да се пазари. За една есень господинъ Язовецъ спечелилъ голѣмо богатство, заживѣлъ безгрижно; и, кога му паднѣло сгоденъ случай, подигравалъ тѣзи, които по-прѣди му се присмивали.

